

אוצרות התפארת

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ד' באב תשפ"ו | שבת קודש | גליון 210

פרשת דברים - רחוק

סני דגלי חכם בנינו שמואל שליט"א

"ולא אבה סיחון מלך חשבון
העברנו... למען תתו
בדרך ביום הזה"

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
19:09	19:39	20:20	21:15
19:31	19:51	20:21	21:16
19:28	19:48	20:18	21:13
19:28	19:48	20:18	21:12

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ה' אב

ה. רבי יצחק לוריא אשכנזי-האר"י, של"ב, קבור בצפת | רבי גדליה חיון ראש מקובלי בית אל | רבי משה יהושע פלאג' ראב"ד הספרדים בצפת | רבי חיים עוזר גרודזנסקי, מח"ס שו"ת אחיעזר, ת"ש | רבי מאיר ברבי, מח"ס חידושי מהר"ם ברבי | רבי משה בן טוב, מוסדות דור ודור, התש"ע

יום שני - ו' אב

ו. רבי דון יצחק אברבנאל, פירוש על התורה | רבי משה מזרחי ראב"ד ארם צובא | רבי יהודה בריאל ממנטובה

יום שלישי - ז' אב

ז. רבי משה גרינוולד אב"ד חוס"ט, מח"ס ערוגת הבושם, תר"ע | רבי יוסף דינקליס, מח"ס אמונת יוסף על הירושלמי, תדש"ס

יום רביעי - ח' אב

ח. רבי יום טוב דאנון, מח"ס כבוד יום טוב | רבי שמעון אגסי, מח"ס שם משמעון, תע"ד | רבי יהודה הלוי מראגוז מייסד הישוב היהודי ביפו | רבי אליעזר ב"ר רפאל יוסף חזן, מח"ס עמודי ארוים | רבי שמחה מרדכי זיסקינד (זיסל) ב"ר ישראל ברוידא-זיו, ה'סבא' מקלם, תרנ"ח | האדמו"ר חנוך העניך דוב זילברפרב מקוידניוב ובוטושאני זצ"ל, תשל"ח | רבי יצחק יוסף זילבר, מחשובי רבני עולי רוסיה, תשס"ד

יום חמישי - ט' אב

ט. רבי יצחק נסים הראשון לציון, מח"ס יין הטוב, תשמ"א | רבי רפאל אהרון מונסוניגו אב"ד פאס | רבי משה יאיר ווינשטוק, מח"ס נתיבות יאיר, תשמ"ב | רבי יעקב יצחק הלוי החוזה מלובלין, תקע"ה | רבי דוד חביליו מחכמי ארץ ישראל

יום שישי - י' אב

י. רבי אליהו ישראל הרב הראשי לקהיר | יששכר בן יעקב אבינו | רבי מסעוד חי רוקח מטריפולי, מח"ס מעשה רוקח, תקס"ו

יום שבת - י"א אב

יא. רבי יצחק בלאו מפטרבורג, מח"ס פרי יצחק | רבי רחמים חורי השני, מח"ס דור רביעי, תרנ"ב

מופדות המיישר

הידור מצווה

הבחנות לספרי חז"ל, תפילין ועיבודים בעיקרם של חז"ל שליט"א וכן כל ספרי חז"ל

שלוחה 5

לעריכת אוברות

באמצעות עורכים של אברכי הרבני הושיבה כולל סעודת חב"ד תורה וקדושה בילי תעוד שישלח אליהם

שלוחה 7 או בואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טדור הנעדר מדי יום ע"י מ"ר גדול והקבלים

שלוחה 3 או בואטסאפ

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להציע ללא קביעת תור מראש

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי לקידוד ללא שמות טיפוסים שלוחה 7

כולל לאברכים מצויים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחתם

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים ניתן להקדיש לעצ

תואיל לילדים להזדקת שמות בלימוד התורה לילדים שלוחה 8

חלקת ספרי האור הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה הזמנית כ-2 דק' של הלכות יש לעלות בקשה בדואר

בית הראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכתורים תפארת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים

טע'מון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-371829

טלפון: יצחק ישראלי יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'עדי הי"ד

רבי יעקב עדס ע"ה

ב-כז' בתמוז, חל יום פטירתו של מורנו ורבנו רבי יעקב עדס זצ"ל, בנו של מורנו רבי אברהם חיים עדס זצ"ל שחזה בחלומו את פטירתו של רבי יוסף חיים בעל ה'בן איש חי', והודיע על כך לבני קהילתו בפרטי פרטים, כפי שהתרחשה בדיוק בעיראק בעוד הוא נמצא כאן בארץ ישראל. פלא פלאות. בנו, רבי יוסף עדס ע"ה, היה הרב שלנו בשיבת 'פורת יוסף'.

אביו, רבי יעקב עדס, היה רבם של כל החכמים, מעיין חריף שאין כדוגמתו, ואשר גדולי הרבנים בדור האחרון, ובהם רבי בן ציון אבא שאול ורבי עובדיה יוסף זצ"ל היו מתלמידיו.

בשנת ה'תש"ד נבחר לכהן כד"ר בבית הדין בתל אביב, ושם התגורר עם משפחתו בביתו של רבי עזרא פרחיה הכהן, אביו של המקובל 'החלבן', במשך שנה ושמונה חודשים.

הוא היה מרביץ תורה עצום וחיבר מספר פיוטים ידועים, ובהם הפיוט 'עזרני א-ל חי'. זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל.

לעמוד 16 שעות ברצף

כמו כן, ביום זה חלה פטירתו של הבבא אלעזר, רבי אלעזר אבוחצירא זצ"ל, אשר נולד בד' באב ה'תש"ח, בנו של הבבא מאיר זצ"ל. רבי אלעזר נולד ב'תפילאלת' שבמרוקו, במחוז 'ריסאני', וזכה להתקדש ולהתעלות באופן יוצא מגדר הרגיל.

בהמשך חייו למד בשיבת 'פורת יוסף' שבעיר העתיקה, והיה גאון בנגלה ובנסתר ובקי בכל הש"ס.

ב-30 שנותיו האחרונות נהג בקדושה יתירה, הדיר עצמו מאכילת בשר, ומראש חודש אלול ועד מוצאי יום הכיפורים היה צם בכל יום.

במשך חמש שנים רצופות היה שרוי בתענית דיבור ולא דיבר כלל, מתוך צניעות והסתרה מופלאה.

רבי גדעון עטייה זצ"ל סיפר עליו: 'הייתי איתו בשיבת פורת יוסף בעיר העתיקה. הוא היה מסוגל לעמוד על רגליו 16 שעות רצופות בלימוד, ובאמצע הלילה היה יוצא מהשיבה לטבול במקווה'.

הגאון רבי יוסף חיים קופשיץ זצ"ל אמר עליו, שכאשר הייתה לו שאלה קשה בלימוד, היה ניגש לרבי אלעזר והיה מוצא אצלו מענה, שכן ידע את התורה כולה. חבל על דאבדן ולא משתכחין, זכותו תגן עלינו.

אדום והיה לכם גבול נגב מקצה ים המלח קדמה, ונסב לכם הגבול מנגב למעלה עקריבים" (במדבר ל"ד, ג-ד').
הגמרא במסכת בבא בתרא (דף ע"ד, עמוד ב') מביאה את דברי רב יהודה בשם רבי יוחנן על הפסוק: 'כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה' (תהילים כ"ד, ב').
הגמרא מסבירה כי ארץ ישראל מוקפת בשבעה ימים ובארבעה נהרות. שבעת הימים הם: ימה של טבריה (כנרת), ימה של סדום (ים המלח), ימה של אילת, ימה של חילתא, ימה של סיכני, ים אספמיה והים הגדול (הים התיכון). ארבעת הנהרות הם: ירדן, ירמוך, קרמיון ופיגמ.

מדוע הקיף הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל בימים ובנהרות? בדבר זה טמונים כמה רמזים עמוקים: הרמז הראשון - טהרה: הרמ"ק - רבי משה קורדובור, כותב בפרושו 'אור יקר' על פרשת 'לך לך', שהקדוש ברוך הוא הקיף את הארץ במים מכיוון שהמים מסמלים טהרה. היושב בארץ ישראל נדרש לשמור על הקדושה והטהרה, וכיכול כל הנכנס אליה עובר דרך מים מטהרים. מסופר על בעל ה'בן איש חי', שכאשר הגיע לשערי ארץ ישראל, סירב להיכנס אליה לפני שיטבול. הוא ביקש מאחיו לחפור בקרקע עד שמצאו מעיין, טבל בו, ורק לאחר מכן נכנס לירושלים.

הרמז השני - תורה: המים מסמלים את התורה, כפי שדרשו חז"ל: 'אין מים אלא תורה' (בבא קמא י"ז, עמוד א'). רמז לכך שכל זכות קיומנו בארץ ישראל נובעת מכוח לימוד התורה, ובלעדיה אין לנו זכות עמידה!! כדברי הנביא: 'על מה אֶבְדָּה הָאָרֶץ... וְיֵאמָר ה' עַל עֲזָבְךָ אֶת תּוֹרָתִי' (ירמיהו ט', י"א-י"ב).

הרמז השלישי - ענווה: טבעם של המים לזרום ממקום גבוה למקום נמוך, והדבר רומז למידת הענווה. ארץ ישראל היא היכלו של מלך, ובפלטרין של מלך יש לנהוג בשפלות רוח ובענווה.

הרמז הרביעי - ברכת הארץ: המים, אף בכמות מועטת, מתפשטים לכל עבר כאשר הם נשפכים. מים הם ראשי תיבות: מעט יחזיק מרובה. כך גם ארץ ישראל, שטחיה הגאוגרפיים אינם רחבים, אך היא מחזיקה ומכלכלת שפע רב, בדומה לעור הצבי המתפשט.

הרמז החמישי - חסד ורחמים: מים מסמלים את מידת החסד. בספרי הקבלה מובא כי מים הם ראשי תיבות: מלכות יונקת מהחסדים, לרמז שהנהגת הקדוש ברוך הוא בארץ ישראל מבוססת על חסדים גדולים, ועל האדם להידמות לבורא ולנהוג בחסד.

כל הצרות והייסורים מגיעים מאבא

רבי יוסף חיים מסביר כי השם של חודש 'אב' משמעו - אבא. הקדוש ברוך הוא מבקש

מתקריבים אל ימי הקדושה

השבת שעברה הייתה 'שבת מברכין' נפלאה וקדושה, שבה סיימנו את חומש במדבר בפרשות 'מטות מסעי', קראנו בהפטרה: 'שמעו דבר ה'' (ירמיהו ב', ד'). קעת אנו קרבים אל ימי התשובה והמעשים הטובים, ללכת בדרכי ה'.

ביום רביעי ב- א' במנחם אב, ראש חודש היה יום פטירתו של אהרן הכהן, שהיה 'אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה' (משנה, אבות א', י"ב). בימים אלו ראוי לעורר את השלום,

עונג שבת

האהבה והאחוה, כדרך שהיה אהרן הכהן משכין שלום בין אדם לחברו.

בפרשת מטות קראנו על בקשת בני גד ובני ראובן, ומשה רבינו שולח מלאכים אל מלך אדום בבקשה לעבור בארצו. חז"ל מסבירים כי אילו היו ישראל עוברים דרך ארץ אדום, אף ללא כיבוש, היה מעברם מכניע את כוחות הטומאה ומכין את הקרקע לעתיד לבוא.

חמשה טעמים להקפת ארץ ישראל דווקא במים

בפרשת מסעי ראינו איך שהתורה מתארת את גבולות ארץ ישראל: "והיה לכם נגב ממדבר צין על ידי

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר' | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

'עוקץ'. חומש 'דברים' מלמד, שעל המוכיח והמחנך לדעת מתי לנהוג במתיקות כדבש ומתי לדרבן בעקיצה, כדבורה.

הקושי לצדיקים להתגורר בירושלים

ביום ראשון הקרוב ה' באב יחול יום פטירתו של רבנו הארי' הקדוש זצ"ל (ההילולא חלה). מובא בספרים כי הארי' הקדוש ביקש בשעתו לעלות לירושלים, אך כוחות הסטרא אחרא ניסו למנוע זאת בעדו, מחשש שנוכחותו בעיר תבטל את כוחם. ירושלים נמשלת לפרי פנימי המוקף בקליפה חיצונית של הס"מ בגלות. כוחו של הארי' היה בפנימיות התורה, וכניסתו לירושלים הייתה עשויה להפוך את הקליפה החיצונית ולבטלה ולניק את כל כוחה.

האדמו"ר מקומרנא זצ"ל ציין בכתביו, כי בעבר היה קושי גדול לצדיקים להתגורר בירושלים, מכיוון שכוחות הס"מ ניסו להצר את צעדיהם בכל דרך.

הקשר הנפלא בין גדולי המקובלים

בספר הזוהר הקדוש מובא: "בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר... יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (זוהר, נשא, כ"ד, עמוד ב'), בזכות לימוד ספר הזוהר וסודות התורה, ובהם תורת הרשב"י, הארי' והרש"ש, יזכו ישראל לצאת מן הגלות ברחמים.

ניתן למצוא קשר מופלא בין מועדי פטירתם של גדולי המקובלים: הילולת הרשב"י חלה כל"ג בעומר, שהוא השבוע החמישי של ספירת העומר (ספירת ההוד), ביום החמישי של אותו שבוע - הוד שבהוד.

הארי' הקדוש נפטר בחודש החמישי (חודש אב), ביום החמישי בחודש (ה' באב).

גם הרש"ש נפטר בחודש החמישי למניין חודשי החורף (חודש שבט), ביום העשירי בחודש (י' בשבט), המכונה כנגד עשרת הספירות - ספירת ההוד שהיא הספירה החמישית, ומידת ההוד שבגבורות שהיא הספירה החמישית שבגבורות. הכל מכון ומדויק במידת ה'הוד'.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמך בת פאני תחי'
וילדיהם הגעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

לרמוז לעם ישראל שכל הצרות, הניסיונות והאסונות הפוקדים אותנו אינם מקריים, אלא מגיעים מאת אבינו שבשמים, המרחם עלינו כרחם אב על בנים. הכרה זו צריכה לעורר את האדם לשוב בתשובה שלמה מתוך ידיעה שהכל נעשה לטובתנו וברחמים.

יש התוהים כיצד ניתן לשמוח בעולם מלא צער? הדבר דומה לאדם הנכנס לחדר שבו ישנים אנשים החולמים חלומות בעתה, וצועקים ובוכים מתוך שנתם. האם הנכנס יבכה יחד איתם? ודאי שלא. שהרי הוא יודע שהכל רק חלום. על כך נאמר: "היינו כחולמים" (תהילים קכ"ו, א'). העולם הזה דומה לחלום חולף, והעיקר בו הוא דבקות בתורה ובמצוות. אם האדם נושא עינו למרום ומקבל על עצמו ללכת בדרכי ה', הבורא יכול להמציא לו רפואה וישועה כהרף עין.

ימים של מקור ושמחה למתעוררים בתשובה

הימים הללו, ימי בין המצרים, אינם ימים פשוטים, אך החסידים נהגו לכתוב במכתביהם: 'הימים ימי בין המצרים, יורה אור לישירים'. 21 הימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב מכוונים כנגד 21 הימים שבין ראש השנה לשמיני עצרת. כפי שימי 'תשרי' משמשים לכפרה ולליבון עוונות, כך גם ימים אלו, שכן הגלות והצער מכפרים על עוון. עבור מי שמתעורר בתשובה, ימים אלו הופכים למקור של אור ושמחה, כפי שאנו מתפללים: "בשינוי ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם" (איכה ה', כ"א).

המספר 21 מכון גם כנגד השם הקדוש 'אהיה' בגימטריה. הרומז לעולם הבריאה - עולם הבינה ששם כיסא הכבוד, שכן 'גדולה תשובה שמגעת עד כיסא הכבוד.

מוסר עם דבש ועוקץ

הסבא מקלם זצ"ל מציין כי חומש דברים הוא ספר מוסר עמוק המכונה 'מוסר' - המוסרים. בדומה ל'שיר

השירים' המוגדר כקודש הקודשים שבשירים. החומש נפתח בדברי תוכחה: "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל" (דברים א', א'), ומסתיים בפסוק: "ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל" (דברים ל"ד, ב). המורא הגדול קשור למעמד הר סיני, שבו השיגו בני ישראל יראת שמיים עילאית. נמצא שספר דברים הוא מוסר המוסרים ותוכחה.

משה רבנו דרש את ספר דברים במשך 37 יום לפני פטירתו, החל מא' 'שבט' ועד לז' באדר.

בארבעת החומשים הראשונים דיברה השכינה מתוך גרונו של משה, ואילו בספר דברים משה רבנו הוא שאמר את הדברים מעצמו, כפי שהצטווה מפי הגבורה. משה מוכיח את עם ישראל בתשייה וברמיזה: "במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל ולבן וחצרות ודי זהב" (דברים א', א'). דבריו דומים לדבורה, המפיקה דבש מתוך אך מאידך גיסא מסוגלת לעקוץ. משה רבנו מזכיר להם ברמז את חטאיהם במדבר, בערבה ובים סוף, כדי לעוררם מבלי לביישם באופן גלוי.

מסופר על החפץ חיים זצ"ל שנכנס פעם למקווה, והבלין, רבי יהודה, התנצל בפניו ואמר: 'סליחה, כבוד הרב, היום לא הספקתי להרתיח את המים כראוי, והם פושרים'.

השיב לו החפץ חיים: כאשר הדור רותח ברוחניות, המקווה יכול להיות פושר. אך אם הדור פושר, המקווה עלול להיות קר כקרח'. מכאן למדו, שעל הרב והמחנך להיות בעלי יראת שמיים ורתחות וחשק עצום לתורה, כדי שיוכלו להשפיע על תלמידיהם שכן אם המשפיע פושר, המושפעים יהיו קרים לגמרי.

אל תקרי - 'אלה הדברים', אלא 'אלה הדבורים'. משה הוכיח אותם כמו דבורה, מצד אחד דבש, ומצד שני

תיקון הנפטרים

כתב רבי יהודה פתיה זצ"ל מגדולי המקובלים וזה לשונו בספרו הקדוש 'מנחת יהודה':

"אם חיושים רצונם לעשות נחת רוח למת, להושיעו ולהצילו מבין הקלע ומדינת של גיהנם, שחזא נידון ברם, אין שום אופן, כי אם לשאף שיה ופחילה בפני מלכו של עולם בעד הכנת הדוא. ויבקעו עשרה אנשים כשרים וידעו ספר ויעשו למת סדר תיקון..."

ותיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים
להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך אי"ה ביום שלישי

כ"ט תמוז (14.07.2026) ערב ראש חודש אב

בשעה 14:30 בהיכל ישיבתנו הקדושה

לחסידי שמות 03-5520004 שלוחה 1

בס"ד

לחסידי שמות
באתר הישיבה

QR code

בס"ד

משולחן המלך

הרב שבז לחנופה ועמד בניסיון

מעשה ברב צעיר לימים אך גאון מופלג, שהוזמן לכהן כרב באחת מקהילות 'אשכנז' והיה אהוב מאוד על בני קהילתו.

יום אחד באה לפניו אישה אלמנה בבכי, וסיפרה שיש לה דין תורה דחוף, בגדר פיקוח נפש, כנגד הגביר הגדול של העיר, שהוא זה שדאג למשכורתו של הרב ומילא את כל מחסורו.

האלמנה טענה שהגביר עשק וגזל אותה. הרב שלח את שמש בית הדין להזמין את הגביר לדין תורה. הגביר תמה ואמר: 'מי זה הרב הצעיר שרק הגיע וכבר קורא לי לדין? אני פרנס העיר ואיש אינו מעז לדבר איתי'. הוא סירב לבוא.

שלח לו הרב הודעה שניתן לפנות לרשויות הממשל כדי להביאו באזיקים, ואם לא יבוא מרצונו - יובא בעל כורחו.

כששמע זאת הגביר, הגיע אל הרב, נשק לו על ידו ואמר: 'עשיתי זאת רק כדי לנסותך, לראות האם הרב שלנו נושא פנים ומחניף לעשירים, או שהוא עומד על משמרו הצדק בתקיפות'. חנופה היא מתחבולות היצר, ועל האדם לעמוד בניסיון ולא להחניף לאיש.

העוצמה של שבת חזון

ההפטרה של שבת 'חזון' היא - 'חזון ישעיהו בן אמוץ' (ישעיהו א', א'), ואומרים שהיא במעלה הגבוהה ביותר. בהפטרות הקודמות, תחילה קראנו את 'דברי ירמיהו' (ירמיהו א', א'), המיוחסת לספירת ה'דעת'.

בשבת שעברנו קראנו את 'שמעו דבר ה' (ירמיהו ב', ד'), המיוחסת לספירת ה'בינה'. כעת, 'חזון ישעיהו' מגיע מספירת ה'חכמה', שהיא מעלה גבוהה ביותר.

אומר הרב בעל 'שם משמאל', כי בשבתות הללו, ובפרט בשבת 'חזון', כל השבת כולה נחשבת לבחינת 'רעיון דרעיון', כל השבת היא עת רצון שאין כמותה, ולא רק בזמן ה'מנחה' שבו מתגלה 'רצון הרצונות', אלא לאורך כל 'שבת חזון' כולה. בשבת זו ממתקים את כל הדינים, ויש בה התעוררות רחמים גדולה. אף על פי שבית המקדש חרב כעת ואין לנו מיתוק דינים על ידי

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
רעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
ולדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמץ

ביותר, אך ברגע האמת הטבע היהודי מתפרץ, והוא אינו יכול בלי זה. זהו כוחו של יהודי.

סיפור דומה התרחש פה, בבית החולים 'שערי צדק' הישן. הייתה שם מיילדת שהגיעה לגיל 97, והחזיקה בדעות כופרות. פעם אחת התלוצצה ואמרה שהקדוש ברוך הוא כנראה 'שכח' לקחת אותה, ובאותו הלילה ממש היא נפטרה.

בנוסף, הייתה שם יולדת אחת, כופרת גדולה, שאמרה לדוקטור וולך: 'אני לא רוצה שאף אחד יטפל בי חוץ ממך'. אמרו לו שהיא כופרת גדולה ואינה מאמינה בדבר, והיא חזרה ואמרה: 'אני לא מאמינה באף אחד, לא בהשם ולא בשום דבר, אך שמעתי עליך שאתה רופא גדול ואני רוצה שאתה תטפל בי'. הוא הסכים.

כשהחלו צירי הלידה והכאבים התגברו, היא החלה לצעוק בבהלה, וד"ר וולך הורה לצוות לא לגשת אליה מיד. לפתע, מתוך הקושי, צעקה היולדת, 'ריבוננו של עולם!'. באותו רגע נכנס ד"ר וולך ואמר לצוות 'עכשיו כולם יכולים לבוא לטפל בה, כי כעת היא קראה לאמת והודתה בה'.

הרב שלמה וולבה זצ"ל סיפר כי לאחר השואה, כשהיה בבית חולים, שמע עדויות על כך שגם האנשים שנחשבו לכופרים גדולים ביותר, ברגע שבו הוכנסו למשרפות, לא היה אחד מהם שלא צעק 'שמע ישראל!'. זהו הטבע שהטביע הקדוש ברוך הוא בעם ישראל. "ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו". כטבעו של היהודי טבועה ההכרה בהשם יתברך, ובעת צרה האדם צועק באופן ישיר לריבוננו של עולם.

חזרה בתשובה בזכות בעלי חיים

הרב שלום שבדרון זצ"ל היה מספר על יהודי מאפגניסטן שהתגייס לצבא האמריקאי, והחשיב את עצמו לכופר. אותו חייל אהב להתבודד בהרים בינו לבין עצמו. באחת הפעמים, כשהיה מבודד בוואדי במהלך משימת קומנדו, הוא הבחין בנחש. הוא החל להתיידד עם הנחש, נתן לו אוכל ושוחח עמו במשך שבועיים.

הקורבנות, בשבת נעשים כל הייחודים העליונים גם ללא הקורבנות, שכן יש לשבת כוח מיוחד.

התוכחה של ירמיהו מחמור ושור

ירמיהו הנביא מוכיח את עם ישראל ואומר 'ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו, ישאל לא ידע עמי לא התבונן' (ישעיהו א', ג') זוהי נבואת תוכחה, השור יודע מי קנה אותו, והחמור, אף שהוא פחות ממנו, יודע לפחות את אבוס בעליו, המקום שבו נמצא מזונו. אולם, 'עמי לא התבונן'. אין המשמעות שהשור והחמור למדו באוניברסיטה, אלא שזהו טבע המולד. הקדוש ברוך הוא ברא אותם כך, ללא מאמץ, וזהו טבעם הברור.

מהי אם כן התוכחה לעם ישראל? הנביא מגלה שכמו שהקדוש ברוך הוא טבע בשור להכיר את בעליו ובחמור להכיר את אבוסו, כך הוא טבע בעם ישראל טבע קדוש להכיר את השם יתברך. לפעמים, אף על פי שזהו הטבע שלנו, אנו יורדים עד כדי כך שאיננו מכירים את השם יתברך.

הניצוץ היהודי תמיד בוער

ראינו זאת גם בתקופות קשות כמו ה'שואה' ובזמן השלטון הקומוניסטי, שבהן היו אנשים שהגדירו עצמם ככופרים, ונתקיים בהם הפסוק 'מהרסוך ומחרבך ממך יצאו' (ישעיהו מ"ט, י"ז). יום אחד לקחו הקומוניסטים אדם כזה כדי להוציאו להורג, ולפתע אותו רשע התחיל לצעוק 'שמע ישראל'. אף אחד לא האמין שהוא יצעק זאת. הוא נחשב לכופר הגדול

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רבינו ב' באב תשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יחיד לע"נ

יקירך פלוני

הוקדש ע"י ה'ה' פלוני אלמוני הי"ד וז"ה שיוכה לשפעה סוכה
העליחה פריסה סוכה ובשפע, נחת ושמחה בריאות איתנה,
ארוכות ימים ושלום בטוב ובנעימים וכל מיל' דמיטב אמץ.

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

ואילו הנוסעים החדשים דחקו זה את זה ולא היה ביניהם קשר. מכאן יש ללמוד כמה חשובה אהבת חברים.

לא רציתי לבייש את רוטישילד!

מסופר על הברון רוטישילד שערך שמחה גדולה בשבת והזמין את גדולי הדור לסעודה מפוארת, ולאחר מכן לקידוש בבוקר. כשנכנסו לאולם, חולק לכל אחד מהאורחים גביע יין, אך לא היו שם מזונות או 'קוגל' כמקובל.

האורחים המתנו ולא ידעו כיצד לנהוג.

כאשר נכנס הברון רוטישילד יחד עם הרב, שהיה בעל ה'שם משמואל', ביקש הברון לעשות קידוש תחילה. הוא בירך "בורא פרי הגפן", שתה, ומיד לאחר מכן בירך 'בורא מיני מזונות' ואכל את הגביע עצמו, שהיה עשוי מבסקוויט מיוחד ומצופה. כשהגיע תורו של הרב, הוא התעמק בדבר מספר רגעים, ואז עשה קידוש ובירך גם הוא 'מזונות' על הגביע. לאחר מכן שאלו אותו מדוע היסס, והוא השיב, 'לפי ההלכה, אסור לבייש את הפת, וכאן היין קדם לפת כאשר הפת שזה הגביע לא מכוסה. אך חשבתי שעדיף לשנות מסדר הברכות מאשר לבייש את הברון רוטישילד בריבים'. למדנו מכאן עד כמה דקדקו גדולי ישראל בענייני בין אדם לחברו.

זהירות מפגיעה ביהודי וכ"ש בתלמידי חכמים

הגמרא אומרת: 'לא חרבה ירושלים אלא שבזיו בה תלמידי חכמים' (שבת קט"ז ע"ב), וכל המבזה תלמיד חכם אין רפואה למכתו. מסופר על עשיר אחד שסתר על לחיו של מהר"י בן לב בעקבות דין תורה שה"יב אותו. מהר"י בן לב עמד מזועזע ליד חנות ב'שמים ואמר: 'שומו שמיים!!!' מיד באותו ערב פרצה דליקה באותה חנות, והאש התפשטה ושרפה 5,000 בתים מאותה הקפדה שלו.

לאחר 300 שנה, באו לאחד הרבנים הגדולים בדור, וביקשו שיתקן את נשמתו של אותו עשיר שסתר למהר"י בן לב, שכן אף על פי שחלפו שנים רבות, נשמתו עדיין לא מצאה מנוחה בשל אותו עוון.

סיפור נוסף עוסק באברך שלא היו לו ילדים במשך מספר שנים. הוא ניגש לרבי מאיר אבוהצירא זצ"ל, שאמר לו: 'דע לך שהרב שסידר לך את הקידושין נפגע ממך במהלך החתונה, ועליך ללכת ולפיס אותו'.

האברך חשב וזכר כי ראש הישיבה, הגאון רבי דוד

יום אחד, כאשר הפלוגה קיבלה פקודה לנוע במהירות כדי לחסל חוליית אויב, הופיע לפתע הנחש, כשהוא נראה כועס ומאיים, וחסם את דרכו. החייל הבין שהוא נמצא בסכנת הכשה ולא זו ממקומו במשך חמש שעות. לאחר חמש שעות זו הנחש, והחייל מיהר להצטרף לחבריו. כשהגיע אליהם, גילה שכל חבריו לפלוגה נשחטו במארב, ורק הוא ניצל בזכות העיכוב. הקדוש ברוך הוא שלח את הנחש כדי להציל את חייו, ובעקבות הנס הזה הוא חזר בתשובה שלמה. הוא הבין שאם הנחש פועל בשליחות, על אחת כמה וכמה שהאדם צריך להכיר בבוראו, כפי ששינונו, 'מבהמות ארץ ומחכמי השמים יחכמונו' (איוב ל"ה, י"א).

כיוצא בזה מצינו בגמרא (חולין ז ע"ב) על חמורו של רבי פנחס בן יאיר, שהיה נוהג שלא לאכול תבואה שאינה מעושרת. אם היו מניחים עליו משה שאינו שלו, לא היה זו ממקומו עד שהסירו זאת ממנו.

מתי מרגישים צפוף ומתי לא?

כעת, עם כניסת חודש אב, המזל הוא 'אריה', וזה רומז על- 'אריה שאג מי לא יירא' (עמוס ג, ח'). אחד הדברים הגדולים שאדם צריך לעשות בימים הללו, ובייחוד ביום פטירת האר"י הקדוש, הוא לנהוג בווייתור. כמה צריך להשתדל באהבת חברים ובווייתור הדדי.

מעשה בנהג אוטובוס שלקח קבוצת מטיילים. האוטובוס התמלא, וכל הנסיעה עברה בשירה ובזמרה. בשלב מסוים עלה שוטר, ראה שהאוטובוס עמוס לעייפה באנשים רבים מעבר למותר, ואמר שהדבר מהווה סכנת נפשות.

הוא הוריד את הנוסעים העודפים, ובהמשך עלו נוסעים אחרים. הנוסעים החדשים החלו מיד להתלונן על המוגן, על הכיסאות ועל הצפיפות, והקימו צעקות גדולות. תמה הנהג, בקבוצה הראשונה היו אנשים רבים והייתה שמחה גדולה, ואילו כאן, כשיש פחות אנשים, כולם כועסים.

התברר כי אנשי הקבוצה הראשונה היו חברים טובים ובני משפחה שאוהבים זה את זה, ולכן הרגישו בנוח,

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

הנה השנה אנחנו מונים 1958 שנה לחורבן ביתו של השם יתברך אשר בעונותינו נחרב אבל ושומם, ואנחנו בשלנו, אנו עסוקים בעניינינו ולא עושים מספיק מה שצריך כדי לגרום להשם יתברך להביא לנו שוב את הבית המקדש השלישי, הסיבה שבגללה נחרב בית המקדש היא בגלל חוסר האמונה שכל מה שקורה בעולם הוא בהשגחה פרטית, אשר מזה הגיעו לשנאת חינו, מזה הגיעו לעין צרה אחד בשל השני, הכול בגלל אותו יסוד אשר כל כך מצער את השם יתברך, אשר אנו עד היום לא עשינו את התיקון הראוי לך, כי אם היינו עושים את התיקון הראוי לך ממילא היה כבר נבנה הבית המקדש השלישי כמו שבית המקדש הראשון לאחר כשבעים שנה שהוא נחרב הוא נבנה בשנית שעם ישראל כאשר עם ישראל עשו תשובה,

מורי ורבותי בואו לא נהיה שאננים מהצער שבו אבינו בשמיים סובל, מהצער של השכינה, מהצער שעם ישראל עובר, מהצער שכל עולם התורה סובל מהצער של הפגיעה של המלחמות, הכול בגלל שאין בית המקדש אם היה בית המקדש ממילא כל הצרות הללו לא היו בשטח,

ועל ידי שנרבה בהתחזקות האמונה בהשם יתברך, ונאמין בליבנו אשר כל עניינינו הגשמיים נתונים אך ורק בידו, ונסיר מליבנו את התחרות עם הסובבים אותנו, נסיר מליבנו את השנאת חינו אחד בשנית, ברוך השם יש הרבה תורה הרבה מצוות, אבל מתי נשכיל להבין זאת מה עם העיקר שזה הלב, שבלב יהיה חיבור עם השם יתברך שלא רק האברים יעשו מצוות אלא שהלב יתחבר להשם, אדם יכול לשבת כל התקופה הזאת ולבכות על חורבן בית המקדש להוריד הרבה דמעות, אולם בלב שלו הוא אכול בשנאת חינו אכול בקושי שאח שלו מצליח יותר, אז למה שהשם יקבל את התחנונים שלו אם את העיקר הוא מחסיר,

ועלינו לזכור השם אוהב את עם ישראל, ולעולם לא הזניח את בבת עינו עם ישראל, לכן גם חורבן בית המקדש דווקא בחודש אב דהיינו מלשון אבא שנכון שהוא מעניש אבל הוא אבא שלנו והוא רוצה בקרבתנו, לכן עלינו לא להשיב פניו ריקם, נאזור מותנינו ונתחזק ביסוד זה וככה נוכל לשמח את אבינו שבשמיים,

ומי יתן שנוכל לא לצום השנה בתשעה באב אלא שיהפוך עלינו השם את היום הזה ליום שמחה וגאולה, אמן ואמן

שבת שלום

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון

בבית הכנסת שלכם:

צרו קשר בטל: 077-5122948

והקליטו את הדעתכם למערכת:

שם מלא, מ"ס' טלפון לחברה,

שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:

שלחו מייל לכתובת

office@mrbs.co.il

עם הכותרת "הצטרפות לקבלת

העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים בדרכי התעלות "במידות טובות" והתנצות דרך ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ שליט"א מאבירי הצניעות

רק ביחד נביא גואל

ניצבים אנו בשבת חזון – השבת הקודמת לתשעה באב, היום שהינו שייא אבילות ישראל על חורבן ביתנו ושוממות הכללנו.

הנה עברנו כבר את 'ימי' שלושת השבועות וראשם של רבים כבר עתה מטפס ומפליג בהכנות לחתונות המתוכננות לאחר תשעה באב ולבילויים עם המשפחה בימי 'בין הזמנים', עוד שנה חלפה לה, אולם ישנו דבר חשוב שעליו זוכים אנו לדבר הרבה, ובטח עתה שהזמן נדבר בו שוב.

מפורסמת הנג' במסכת יומא שבית המקדש השני שעודנו מחכים לו (והלואי שעד פרוסום הכתוב כאן כבר נבנה) חרב בעוון 'שנאת חנם' ואם עדיין עוד לא זכינו שנבנה הבית, את הוא שיש לנו עוד עבודה צוריק לתקן ולהרבות ב'אהבת חנם'.

ממילא עיקר עבודתנו בימים הללו ובכלל הינה להרבות ב'אהבת חנם' ובקיום שלום ואחדות בינינו – בין כל חלקי עם ישראל על גונו ומונינו.

השבוע פותחים אנו את חומש דברים הפותח במילים: "אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל" (א', א'). פשט הפסוק משה רבנו פותח ומוסר דיבורי פרידה מעם ישראל ודבריו מבארים בהמשך הכתובים, אולם הגאון מוילנא זצ"ל פירש את הפסוק בדרך הדרוש כך: "אלה הדברים אשר דיבר משה" – אלה הם הדברים שדיבר ומסר משה לכלל ישראל והם:

"אל כל ישראל" – שתהיו תמיד מאוחדים, תשמרו על כך להישמר "כל ישראל" – אגודת אחת מאוחדת. ע"כ דברי הנג'.

ואף הרשעים צריכים להיות חלק מהאחדות, דבר זה למדים מהקטרת הקטרת שהיו בה בין כל חלקי הכשרים הירחניים והמיוחסים את ה'חלבנה' שריחה היה רע ולא טוב ללמד שבאחדות ישראל יש לחבר גם את אלו שריחם רע – אלו שעדיין בקטגוריית 'רשעים' – גם אותם יש לצרף ולהיות חיות אחת להלל ולשבח את ה' יתברך. דבר זה גם מבואר בכמה מדרשים על ענין ארבעת המינים שכל אחד ממם בהם חלק אחר בעם ישראל, האתרוג – הצדיק השלם בתורה ובמעשים טובים, הלולב – אדם הלומד תורה ואין בו מעשים טובים, ההדס – אדם בעל מעשים טובים אולם ללא תורה, והערבה – את אותם 'ריקים' – אלו שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים.

כבר נודע שלהלכה לולי הערבה הפשוטה, גם אם יש לאדם אתרוג יפה ביותר המהודר בתכלית ההידור איננו יוצא ידי חובת המצווה.

ומכאן שהעיקר הגדול לא להוניה אף את אותם ה'רשעים' ואף אותם לקרב ולדבק יחד עם שאר חלקי עם ישראל ולאט לאט בחכמה ובתבונה בע"ג הם ישפרו ויתקנו דרכם ומעשיהם.

לך נא וראה עד כמה חשוב השלום בין עם ישראל על כל גונו – מבואר במדרש (בראשית רבה ל"ח ובעוד מקומות): אמרו עוד: רבי [רבי יהודה הנשיא – מחבר המשנה] אומר: גדול השלום שאפילו ישראל עובדים עבודת כוכבים ושלום ביניהם, אמר המקום: כביכול איני יכול לשלוט בהן [איני יכול להענישם, כביכול], כיוון ששלום ביניהם, שנאמר: "חיבור עצבים אפרים, הנח לו" (הושע, ד', י"ז) "חיבור עצבים אפרים" – שישאל המוכנים כאן אפרים מחוברים אפילו בר מינו לעבוד עצבים – ע"י, "הנח לו" – הנח להם מלהענישם, אבל משנחלקו [ואינם מאוחדים] מה הוא אומר? "חלק ליבם, עתה יאשמו" (שם, י"ב, ב'). "חלק ליבם" – כיוון שנחלק ליבם ואינם מאוחדים, "עתה יאשמו" – עכשיו אפשר לבוא איתם חשבון על מעשיהם הרעים.

מכאן נבין כמה חשובה האחדות והאהבה בעם ישראל על כל גונו ובעיני שכאשר אנו מאוחדים אף אחד לא יכול להכניענו, ורק בזכות אהבת ישראל נזכה להאבת גואל, ושנוכה לך, אמן.

הרעיון מעובד מהספר "הפרשה המהכימה".

באותם ימים, ששיבת גור ושיבת 'פורת יוסף' היו סמוכות זו לזו בירושלים. פעם אחת עמד האדמו"ר מגור בחלון וראה שני בחורים שמבזים זה את זה, בדיוק כשרב תלמיד חכם עבר ברחוב.

הוא קרא להם מיד ואמר: 'כיצד אינכם מתביישים, תלמיד חכם עובר ברחוב ואתם מתנהגים בצורה כזו?'.

במקרה אחר – כשהיה האדמו"ר מגור עובר, היו הבחורים עומדים בשורה ויוצרים עיבורי שביל, ולא פעם חסמו את דרכם של עוברים ושבים. פעם אחת חסמו את דרכו של ראש הישיבה, והאדמו"ר, שראה זאת מרחוק, מיהר לבקש את מחילתו. ראש הישיבה השיב בענוה: 'איני מקפיד כלל'.

תישאר נמוך על התפרצותך...

רבי חיים מברסקי היה מספר, כי בזמן המחלוקת המפורסמת בין רבי יהונתן אייבשיץ לרבי יעקב עמדין, אחד התלמידים התבטא בצורה לא ראויה. מאותו רגע אבדה מנוחתו של אותו תלמיד, והוא נדד ביום ובלילה ממקום למקום, עד שהגיע ל'טורקיה'. שם פגש את הגאון רבי דוד בכר שהיה גאון גדול, והציג בפניו שאלות בלימוד, אך הרב סירב לענות לו.

כששאל לפשר הדבר, אמר לו הרב: 'יש עליך קפידה מאדס גדול, מרבי יהונתן אייבשיץ, וכל עוד לא תפייס אותו, לא אוכל לענות לך'. התלמיד מיהר לחזור כדי לבקש מחילה, אך כשהגיע, מצא שבאותה שעה ממש נערכה הלווייתו של רבי יהונתן אייבשיץ, והוא החמיץ את ההזדמנות.

עוד מסופר על רבי דוד מקארלין זצ"ל, שהיה נמוך קומה. הסיבה לכך הייתה שכשהיה ילד, חיפשו רב לעיירה, והגאון רבי דוד טעבלי דרש שם. באמצע הדרשה, פרץ הילד את דברי הרב בצורה חריפה, עד שהרב נאלץ לרדת מהבמה. אמר לו הרב: 'שאלתך יפה, אך התנהגותך אינה יפה, ולפיכך, כפי שאתה נראה כעת בקומתך, כך תישאר'. ומאז נותר נמוך קומה כילד, כדי שיזכור תמיד לנהוג בכבוד בזולת.

פוברסקי זצ"ל סידר לו את החופה. המחנות ביקשו להוסיף תנאים בכתובה שברך כלל לא מוסיפים, והרב סירב ופנה לעזוב את המקום. מתוך הלחץ, התבטאו המחנות בצורה לא מכובדת, אך לבסוף חזר הרב וסידר את הקידושין בענוותנותו.

האברך מיהר אל ראש הישיבה, סיפר לו על צרתו וביקש מחילה. הרב השיב מיד: 'אני מצטער מאוד, לא חשבתי על כך כלל ואין בליבי שום קפידה עליך, אני מוחל לך מכל הלב'. זמן קצר לאחר מכן, נולד לאברך בן. יש להזהר מאוד שלא לפגוע בשום יהודי.

שלוש מילים שעצרו את החיבור

רבי יעקב קמינצקי זצ"ל סיפר על המלבי"ם, שכשהיה אברך צעיר בשנות העשרים לחייו, הגיע ל'פרשבורג' לבקר את החתם סופר. שמו של המלבי"ם כבר יצא לפניו בכל אירופה.

החתם סופר ביקש ממנו לדרוש בבית הכנסת, והמלבי"ם נשא דרשה ארוכה שנמשכה שלוש שעות. כשסיים את הדרשה, היה תשוש מאוד, והתיישב בטעות על כיסאו של החתם סופר, כשהוא שקוע במחשבותיו. כשהגיעה שעת מנחה ונכנס החתם סופר, הבחין המלבי"ם בטעותו וקם בבהלה.

החתם סופר אמר לו בלשון חיבה ובידיש, 'ונגרמען, יישרא! במקומך'. ברגע ששמע המלבי"ם את המילים הללו, נכנסה בליבו יראה גדולה, והוא הרגיש שבשל כך נמנע ממנו להשלים חלק מחיבוריו, כמו ספר 'ארצות החיים' על שולחן ערוך והרגיש שיותר הוא לא יכול להתקדם. עד סוף ימיו, בכל יום שבת בזמן מנחה, היה מתבודד וכולו שטוף זיעה מאימת אותו מעמד ומדברי החתם סופר.

ביזוי התורה גרם לזה לא אני...

הרב שברדון סיפר, כי בעיר 'ראדין' הייתה קבוצה שנקראה 'פועלי ציון', והם הוציאו עיתון ובו דעות כפירה. מספר בחורים מיישבתו של ה'חפץ חיים' החליטו להילחם בתופעה, נכנסו בחשאי לבית הדפוס בלילה, ושרפו את גיליונות הכפירה בתנור. למחרת, גילו אנשי הקבוצה את השרידים ומיהרו לביתו של ה'חפץ חיים'. אחד מהם פתח את פיו בגידופן קשים כלפי ה'חפץ חיים', ומיד נכנסה בו רוח שטות, עד שהשתגע לחלוטין לעיני כולם, הלך לים והטביע את עצמו. אנשי הקבוצה טענו כי ה'חפץ חיים' קילל אותם, אך ה'חפץ חיים' העיד על עצמו: 'מעולם לא קיללתי שום אדם, אלא שאותו אדם איבד את עצמו מדעתו בשל ביזוי התורה'.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות ויומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שתייה קלה וחמה
לרוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

יוסף הצדיק בכה על חורבן בית המקדש

(ח"א דף רב): רבי יוסי אמר, והא כתיב בקדמיתא והרי כתוב בתחילה, וירא יוסף אתם את בנימין. והשתא כתיב עתה כתוב, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו. מאי ראייה הכא מה סוד ראה זו יותר מהקודמת. אלא חמא ברוחא דקדשא לבנימין, דחולקיה הנה עמהון בארעא אלא ראה ברוח הקודש את בנימין שחלקו יהיה עם השבטים בארץ ישראל אמנם יוסף לא כך כי חצי שבט מנשה נחלתו תהיה בעבר הירדן. ובחולקיה דבנימין ויהודה תשרי שכינתא. דהא חמא ליה ליהודה ובנימין, דבחולקיהון הנה מקדשא ובחלקו של בנימין ויהודה תשרה השכינה שהרי ראה שבחלקם יבנה בית המקדש. ודא הוא וזה שכתוב וירא יוסף אתם את בנימין. ליה חמא עמהון את בנימין ראה עמהם, ויוסף דהנה אחוה לא חמא עמהון ברהווא חולקא ויוסף שהיה אחיו לא ראה את עצמו עמהם באותו חלק. אופי חמא גם כאן, וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו שראה ברוח הקודש את בני בית המקדש בחלקו. מה כתיב בתריה כי כתוב אח"כ. וימחר יוסף כי נכמדו דחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא התדרה ויבך שמה וכמו שאמרו רבותינו שראה שעתיד בית המקדש להחרב בעוון שנאת חינוס.

בחורבן בית המקדש הכהנים עלו לגנות ומסרו את המפתחות

רבי חזקיה פתח ואמר, (ישעיה כב) משא גיא חזיון מה לך איפה כי עליית כלך לגנות. תא חזי, הא אוקמוה בזמנא דאתחריב בי מקדשא, והוון מוקדין ליה בנורא בא וראה, שהרי פירשו רבותינו שפסוק זה נאמר בזמן שנחרב בית המקדש והיו שורפים אותו באש, סליקו כל אינון כהני (דף רג ע"א) על כותליהון (נ"א גליהון) דמקדשא, וכל מפתחין בידיהון, ואמרו עלו כל הכהנים שהיו במקדש על הגגות של בית המקדש וכל המפתחות של בית המקדש היו בידיהם ואמרו לפניו יתברך. עד חמא חזינא גזברין דילך, מכאן ואילך טול דילך עד עתה היינו הגוברים והממונים של מקדשך מכאן והילך קח את שלך אנחנו יותר לא גוברים וזה הפירוש מה לכם שעליתם לגנות.

כולם בכו עם השכינה על חורבן בית המקדש

מה לך אפוא כי עליית כלך לגנות, דהא כד אתחריב מקדשא, שכינתא אתא, וסליקת בכל אינון אתריין, דהנה מדורה ביהו בקדמיתא שהרי כאשר נחרב בית

ממלכת הרשב"י

עיר וקריש מן שמיא נחית

כלא תשכח מפי דגו

המקדש השכינה באה ועלתה בכל אותם המקומות שהיה הבית שלה והמקום שלה שם בתחילה. והנה בכת על בית מדורה, ועל ישראל דאזלו בגלותא והיתה בוכה על בית מושבה ועל עם ישראל שהלכו בגלות, ועל כל אינון צדיקי וחסידי דהוון תמן ואתאבדו ועל כל אותם צדיקים וחסידים שהיו שם ונאבדו מצער הגלות. ומנלן ומנין שהיתה בוכה, דכתיב, (ירמיה לא) כה אמר יהוה קול ברמה נשמע בבית המקדש נהי בכי תמדורים רחל מבכה על בניה, והא אתמר וכבר למדנו שרחל זו השכינה. וכדי קדשא בריך הוא שאיל לה לשכינתא, ואמר לה. מה לך אפוא כי עליית כלך לגנות ואז הקב"ה שואל את השכינה ואומר לה מדוע יש בך כל כך דינים קשים ועלית לגנות שהם בחינת עליונות יותר מבית המקדש. מהו כלך, דהא כי עליית סניא, מהו כלך מדוע אמר כולך שהרי מספיק היה לכתוב "כי עליית" ולא צריך כולך אלא מה בא ללמדנו. לאכללא בחדה כל חילין וכל רתבין אחרנין, דכלהו ככו עמה על חרבן בי מקדשא אלא בא לכלול עמה כל החיילות וכל המרכבות של מלאכים אחרים שכולם בכו עם השכינה על חרבן בית המקדש.

השכינה לא מתנחמת עד שתבא הגאולה השלמה

ובגין כך ולכן שאל אותה, מה לך אפוא מדוע א"כ עליית לבכות. אמרה קמיה, וכי בני בגלותא, ומקדשא אתוקרא, ואנא מה לי חמא אמרה השכינה לפניו יתברך והרי בני הלכו בגלות והמקדש נשרף וא"כ אני מה יש לי לעשות כאן ומה נשאר לי במקום הזה. שריאת ואמרת התחילה השכינה ואמרה, (ישעיה כב) תשואות מלאה ירושלים שהיא השכינה שמלאה בקולות והיא תמיד מלאה במ"ן מהתעוררות התחתונים ומעשיהם הטובים עיר הומיה עתה היא עיר הומיה ובוכה לאותיות ו"ה קריה עליה קריה ומשכן לאותיות ו"ה ועליה מו"ק דבינה חלליך לא חללי חרב אלא מתו ברעב בגלל הדיון הקשה שהיה אז ולא מתי מלחמה על בן אמרתי ששעו מני אמר בבכי וגו' ולכן אומרת השכינה סורו ממני ואמר בבכי כי אינה רוצה להתנחם. והא אוקימנא, דקדשא בריך הוא אמר לה, (ירמיה לא) כה אמר יהוה מנעי קולך מבכי וגו' וכבר פירשנו שאמר לה הקב"ה

בגין דא יפקון מן ג

מבכי וכו' ובכל זאת אינה רוצה להתנחם עד שתבא הגאולה.

מיום שנחרב בית המקדש לא נמצא יום שאין בו קללות

ותא חזי, מיומא דאתחריב בי מקדשא, לא הוה יומא דלא אשתכח ביה לוטין ובא וראה, כי מיום שנחרב בית המקדש לא נמצא יום שאין בו קללות. בגין דכד בי מקדשא הוה קיים, הוה ישראל פלחין פולחנין וקרבין עליון וקרבנין לפי שכאשר היה בית המקדש קיים היו ישראל עובדים עבודות המקדש ומקריבים עולות וקרבנות וע"ז היו גורמים יחוד בעולמות, ושכינתא שריא בבי מקדשא עליה, כאמא דרביעא על בנייא והשכינה היתה שורה בבית המקדש והיתה על עם ישראל כמו אמא שרובצת על בניה ומגינה עליהם. והוון כל אנפין נהדין, עד דאשתכחו ברכאן לעלא ותתא והיו כל הפנים העליונים שמחים שהם הפרצופים העליונים ונמצא שיש ברכות בעליונים ובתחתונים. ולא הוה יומא, דלא אשתכח ביה ברכאן והדיון ולא היה יום שלא היו בו ברכות ושמחות כי היה מגיע אור מהבינה לו"ק ומהו"ק למלכות. והוון ישראל שראו לרחצן בארעא וכל עלמא הוה אתון בגינייהו והיו ישראל יושבים לבטח בארץ ישראל וכל העולם שהם השבעים אומות נוונים בזכות ישראל. השתא דאתחריב בי מקדשא, ושכינתא עמהון בגלותא, לית לך יומא דלא אשתכח ביה לוטין עתה שנחרב בית המקדש והשכינה לא נמצאת בבית המקדש בביתה אלא בגלות עם ישראל אין לך יום שלא נמצא בו קללות וצרות, ועלמא אתלטיא. והדיון לא אשתכחו לעלא ותתא והעולם נתקלל ואין שמחה לא בעליונים ולא בתחתונים.

עתיד הקב"ה להקים את השכינה מעפרה

וזמין קדשא בריך הוא, לאקמא לה לכנסת ישראל מעפרא, כמה דאתמר. ולמחרתי עלמא ככלא ועתיד הקב"ה להקים את כנסת ישראל היא השכינה מעפרה כמו שלמדנו, ולשמח העולם בכל הענינים והאופנים שאפשר. כמה דאת אמר, כמו שכתוב, (ישעיה נו) ונחביא אותם אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלותי וגו'. וכתיב, (ירמיה לא) בבכי יבואו ובתחנונים אוכלם. כמה דבקרמיתא כמו בתחילת הגלות שאז היה כח לבכות כמ"ש, דכתיב, (איכה א) ככה תבכה בלילה אח"כ ירדה אל מקום שאין בכיה אלא היו כמו מתים ודמעתה על לחיה. הכי נמי לבתר, בבכי יתהדרון. דכתיב, בבכי יבאו וגו' ישובו מן הגלות בעת הגאולה בבכי של שמחה.

אין דבר בעולם ששובר את אומות העולם אלא עסק התורה

(ח"ב בשלח נ"ח ע"א) ר' חייא אמר פירש את הפסוק

זוהר על הפרשה

של המוני האומות של כל העולם, ולמעבד קרבא על ירושלם קרתא קדישא ולעשות מלחמה על ירושלם עיר הקודש, ולאחרא עיטין עליה דקודשא בריך הוא ולתפוס ולטכס עצות על הקב"ה, על עיוות הדין לטובת ישראל, ולטעון שאינם ראויים לגאולה ולשלום וכו'. ומאי אמרי, נוקים על פטרונו בקדמיתא, ולכתב על עמיה, ועל היכליה ומה הם אומרים, נעמוד על פטרונו בתחילה על שעושה עיוות הדין, ואח"כ על עמו ועל היכלו.

ברין זמין קודשא בריך הוא לחייבא עליהו או עתיד הקב"ה לצחוק עליהם, דכתיב שכתוב, (תהלים ב ד) יושב בשמים ישחק על עצתם ומחשבותם אדני ילעג למו ה' ילעג עליהם. בההוא זמנא ילבש קודשא בריך הוא גאותא עליהו, וישיגינן מן עלמא באותו זמן יתלבש הקב"ה בלבוש גאות עליהם, וישמיד אותם מן העולם, כמה דכתיב כמו שכתוב, (זכריה יד יב) וזאת תהיה המגפה באופן זה תהיה המגפה אשר יגף יהוה את כל העמים אשר צבאו על ירושלם כל אותם שחונים סביב לירושלים למלחמה, המק בשור והוא עומד על רגליו ימס בשור של כל אחד ואחד כשהוא עדיין עומד על רגליו, ואז יתבטלו השרים למעלה ולמטה ולא ישאר בהם עד אחד.

עתיד הקב"ה להחיות לכל המלכים שהצירו לישראל ולהפרע מהם

רכי אבא אמר משמיה משמו דרב ייסא סבא, וחקי וכי אמר רבי שמעון, זמין קודשא בריך הוא לאחייא לכל אנן מלכין דעקו לישראל וליירושלם עתיד הקב"ה להחיות לכל אותם מלכים שהצירו לישראל וליירושלים, כלומר להביאם בגלגול בזמן ביאת המשיח, לאנדריאנוס קיסר שהחריב את ביתר, לולפינוס שהרג עשרה הרוגי מלכות, ונבוכדנצר שהחריב בית ראשון, ולסנחריב שהגלה את עשרת השבטים, ולכל שאר מלכי עמין, דחריבו ביתיה, ולכל שאר אומות העולם שהחריבו את ביתו, ולשלטא לון בקדמיתא ולהשליט אותם ככתחילה, כדי לעורר את הקליפות הקשות שלהם כדי שיהיו ככוחם אז, ואז יבטל אותם בנקמה גדולה, ויתכנסון עמהון שאר עמין ויתקבצו עמהם שאר האומות וילחמו בעם ישראל, וזמין קודשא בריך הוא לאתפרעא מנדיהו באתגליא, סחרני ירושלם ועתיד הקב"ה להפרע מהם בגלוי כשהם חיים בגוף ונפש, ולא באתנסיא בגיהנם, אלא בגלוי סביבות ירושלים. הריא הוא דכתיב זה שכתוב (זכריה יד יב), וזאת תהיה המגפה אשר יגף יהוה את כל העמים אשר צבאו על ירושלם. אשר יצבאו לשון עתיד לא כתיב לא כתוב, אלא אשר צבאו לשון עבר, שהם כל אלו שכבר היו בעולם. ברין כתיב שזא כתוב (שמות טו ז), וכרב גאונא תהרס קמיה יבטל אותם מן העולם, ודא, לזמנא דאתא משיחא כתיב, ושידרא דא, שידרא דעלמין היא וזה לזמן שיבא מלך המשיח כתוב, ושירה זו, היא שירת עולמים שישוררו אותה לעולם, שיש בה ניסים על העבר ועל העתיד.

ממלכת הרשב"י

עיר קדש מן שמיא נחית

עוונות בני העולם נורמים שהקב"ה כביכול מסלק השגחתו

וכרב גאונא תהרס קמיה. ר' חזקיה פתח ואמר, (תהלים י א) למה יהוה תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה, בשעתא דחויי עלמא גרמו בשעה שעוונות של בני העולם, גורמים להחליש כח הקדושה, וזה בעיקר ע"י שהנשים הולכות בפריצות ואין כח של הקדושה בעולם, קודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא הקב"ה שהוא פרוץ ז"א עולה למעלה מאימא, ועוד למעלה מאבא, והכח הגדול הזה דז"א מסתלק מאתנו, ובני נשא צווחין ונחתין דמעין, ולית מאן דישיגח עליהו ובני אדם צועקים ומורידים דמעות מהצרות שבאות עליהם, ואין מי שישגיח עליהם. מאי טעמא מה הטעם שאין מי שיאזין אליהם, בגין דאיהו סליק לעילא לעילא, ותשובה אתמנע מנדיהו היות שהוא הקב"ה עלה למעלה למעלה מאימא ואבא, ששם הוא מקום התשובה כמו ש גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד שזה מקום אימא, ומדת התשובה נמנעת מהם, ברין כתיב ועל זה כתוב, וכרב גאונא שעולה ז"א עד מקום א"א, למעלה מא"א שהוא מקום הגאות תהרס קמיה ח"ו הם עם ישראל שלא הולכים בדרך הנכונה.

קמיה אלו הגוים שיתאספו למלחמה על ירושלים

ר' יצחק אמר חולק על פי קמיה שהם פושעי ישראל, אלא "קמיה" נאמר על הגוים, דאי קרא זה הפסוק תהרס קמיה, בשעתא דאתלבש קודשא בריך הוא גאותא, על עממיא דיתכנסון עליה בשעה שיתלבש הקב"ה בלבוש גאות, על העמים שיתאספו ללחום נגדו, כמה דכתיב כמו שכתוב, (תהלים ב ב) ורוזנים נוסדו יחד על יהוה ועל משיחו. וזה נאמר על גוג ומגוג והשרים אשר אתם, שיעמדו בזמן מלך המשיח על ה' ועל משיחו, ונתאנא, זמנינן אנן שבעין קסטורין מכל עיבר, לאתכנשא בההוא זמנא (נ"א עמין) ולמדנו, שעתידיים אותם שבעים שרים מכל צד, והממונים על שבעים אומות, להתאסף באותו זמן של ביאת המשיח, באוכלוסין דכל עלמא באוכלוסין

(שמות טו ז), ימינך יהוה נאדרי בכח, דא אורייתא זו התורה. ועל דא ועל זה נאמר, ימינך יהוה תרעין אויב. דלית מלה בעלמא דיתכבד חיליהו דעמין שאין לך דבר בעולם שישבור את כוחם של העמים עובדי כוכבים ומזלות, בר בשעתא דישראל מתעסקין באורייתא מלבד מאותה שעה שישראל מתעסקים בתורה. דכל זמן דישראל מתעסקין באורייתא, ימינא אתתקף, ואתכבד חילא ותוקפא דעובדי עבודת כוכבים ומזלות שכל זמן שישראל מתעסקים בתורה, צד הימין מתגבר, ושובר את כוחם וחוזקם של עמים עכו"ם. ובגיני כך אורייתא אקריית עז, כמה דאת אמר ומשום כך התורה נקראת עוז כמו שנאמר (תהלים כט א) יהוה עז לעמו יתן.

אם ח"ו ישראל לא עוסקים בתורה מתגברים הדינים

ובשעתא דישראל לא מתעסקין באורייתא, שמיאלא אתתקף ובשעה שישראל לא מתעסקים בתורה, צד השמאל שהוא בחי' הדין והגבורה מתחזק, ואתתקף חיליהו דעובדי עבודת כוכבים ומזלות ומתחזק כוחם של העמים עכו"ם, ושלטין עליהו ושוטלים על עם ישראל, וגורין עליהו גורין, דלא יכלין למיקם בהו וגוזרים עליהם גזרות שאינם יכולים לעמוד בהם. ועל דא אתגליא בני ישראל, ואתבררו ביני עממיא ועל זה גלו בני ישראל ונתפזרו בין אומות עולם. הריא הוא דכתיב זהו מה שכתוב (דף נ"ח ע"ב) (ירמיה ט יא) על מה אברהם הארץ וגו' עלינו ותחתונה וכל הטוב וכל השפע, ויאמר יהוה על עובדי את תורת. הריא כל זמנא דישראל ישתדלון באורייתא שהרי כל זמן שעם ישראל ישתדלו ויעסקו בתורה, בכל זמן שיש להם, אתכבד חילא ותוקפא דכל עמין יישר כוחם וחוזקם של כל העמים עובדי עבודה זרה, הריא הוא דכתיב והוה מה שכתוב, ימינך יהוה התורה שנתנה בימין, כמו ש' (דברים ג ד) מימינו אש דת למו, וכמ"ש (משלי לא כו) תורת חסד על לשונה, תרעין אויב תרעין ותהרס את כח האויב.

כשהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו

אמר רבי אלעזר, ודאי חכי הוא, דכל זמנא דקליהון דישראל, אשתמע אמר ר"א לרבי חייא בודאי הוא כך כמו שאמרת, שכל זמן שקולם של ישראל יהיה נשמע בקבתי כנסיות ובקבתי מדרשות וכו' אז אין שום אומה ולשון יכולים לשלוט בשום אופן על עם ישראל, כמה דתנינא כמו ששינוי (בראשית כו כב) הקל קול יעקב, בזמן שקולו של יעקב שומעים אותו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות בתורה ותפילה, אין הידים ידי עשו, ואי לא ואם לאו ח"ו אין קולו של יעקב קול התורה חזק, הידים ידי עשו, הוא ח"ו שולט ויכול על עם ישראל והוא אוקימנא והרי כבר פירשנו זאת.

מחברון יושב ליד הפתח. "מה אתה עושה כאן?"
הוא שאל אותו.

"אדוני, דבר סתר לי אליך," ענה לו הערבי. "פתח
את החנות וניכנס לדבר. שמעתי שאתה אדם
נאמן, ולכן פניתי דווקא אליך."

לאחר שהרים את התריס ופתח את הדלת, נכנסו

השניים פנימה. הערבי חשב לראשו מין תרבוש,
ובתוכו היו עוד תשעה תרבושים אחד בתוך השני.
(זה סיפור אמיתי...) הסיר הערבי את התרבוש
הגדול מראשו, והחל סופר את התרבושים
הנוספים שבתוכו; 'אחת... שתיים... שלוש...'.
וכו'. בין התרבוש התשיעי לעשירי היתה מונחת
מרגלית ענקית, שהאירה את כל החנות.

"אמור נא לי, מה שווה של אבן זו?" שאל הערבי.
בחן היועץ היהודי את האבן מכל צדדיה. הפך
לפה, הפך לשם, התבונן היטב, ואחר אמר: "שמע,
אבן טובה זו שווה לא פחות ממאה אלף מיל. אל

חכמי ישיבת פורת יוסף, ראש הישיבה רבי עזרא עטיה קיצוני משמאל

שרפי קודש

היתה לקום עם הנץ החמה, ומיד אחר התפילה
היה יושב והוגה בתורה שעה או שתיים, עד
השעה עשר. אחר היה מגיע לביתו, נוטל ידיים,
אוכל פת שחרית - לחם, זעתר, שמן זית וקצת
עגבניות - ומברך את מי שזן את הכל. ורק
בשעה אחת-עשרה, היה פותח את
חנותו. למרבה הצער, אשתו לא
הבינה את הנהגתו. כיצד יתכן
לפתוח חנות בשעה כל כך
מאוחרת? היה לה קשה
לתמוך מתוך שמחה
ורצון בכך שהאריך
בבית המדרש בבוקר.

האיש היה מומחה
לאבנים טובות
ומרגליות, והיה מוצא
את פרנסתו בייעוץ
לסוחרים, שהיו באים
להתייעץ עימו לפני
כל עסקה של קנייה או
מכירה. 'זו שמה ישפה', וכך
ערכה; זו שמה אחלמה וכך
מכירה...! וכן על זו הדרך. על
פיו היו קונים ומוכרים ומרוויחים,
כי שמו נודע בשערים כאיש ישר
ונאמן, שראוי הוא לסמוך עליו.

יום אחד,
האריך
האיש
בלימודו,
ועד שהגיע
לחנותו
היתה כבר
השעה
שתיים -
עשרה.
בצהריים.
כשניגש
לפתוח את
החנות,
ראה ערבי
אחד

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואלי** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

חכמי פורת יוסף

רבי עזרא עטיה זצוק"ל, ראש
ישיבת "פורת יוסף"

אוזן רגישה

מעשה היה בראש הישיבה, רבי
עזרא עטיה זצוק"ל, שהיה
במצרים והתארח
בביתו של אחד מבני
הקהילה. בניו של
אותו יהודי יצאו לצפות
בהופעה. כשחזרו בלילה,
החלו לחזור על השירים
האסורים ששמעו
שם. רבי עזרא
עטיה לא
היה מסוגל
לשמוע
את השירים
הללו. 'אוזן
ששומעת דברי
תורה, תשמע כאלה
דברים טמאים?' חשב לעצמו.

קם רבי עזרא באמצע הלילה,
ויצא מן הבית. הוא הגיע

לבית הכנסת, ומצאו כשהוא

סגור. ובכל זאת, הוא לא אבה
לחזור לבית מארחו, ונשאר בחוץ
עד הבוקר. בבוקר, אחרי התפילה,
השתתף רבי עזרא בשיעור, וראו
אותו שהוא מתנמנם. אחר השיעור,
סיפר למשתתפים שלא ישן כל הלילה,
מחמת שלא רצה לטמא אזניו בשירים אסורים,
ויצא מהבית.

מרגלית בשווי מאה אלף מיל בתוך התרבוש

אין התורה מתקיימת, אלא במי
שממית עצמו עליה. סיפר מורנו
ורבינו, מרן ראש הישיבה, רבי
עזרא עטיה זצוק"ל: היה יהודי אחד
בחאלב ושמו רבי שלמה, שהיה אוהב
את התורה בכל נפשו ומאודו. דרכו

מחוץ לבית המלון. כמו כן יש מקום לסברה שהקב"ה גלגל את הדברים כך בכדי שיתעשר, משום ששמח בלימוד התורה שלו. וכדרך שכבר אמר התנא, "כל המקבל עליו עול תורה -

ואפילו שנותנים לו כל ממון שבעולם, אינו מבטל מקביעותו - פורקים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". וכן דרשו על הכתוב, "ששת ימים תעשה מלאכה", מלאכתו נעשית ע"י אחרים. אדם שהולך בדרך השם, יש

מיהר אחד והודיע, "אני קונה במיל!" היה שם אדם אחר, שקפץ ואמר, "אני קונה בשני מיל!" הציע היהודי לשלם על הכובע חמישה מיל, וכך זכה בתרבוש.

השוטר הערבי נהנה מהרעיון. תפס את התרבוש והניחו על ראש היהודי, לקול צחוקם של קהל הסקרנים. "מה בוער ליהודי זה להתחפש לפליסטיני", לעגו ולא הבינו. אך

היהודי לא שט ליבו לכך, וחשב לעצמו: "צוחק מי שצוחק אחרון!" ככהוא הלך לחנות, פתח את התרבוש, ומצא בתוכו את המרגלית היקרה בדיוק במקום בו הניחה הערבי. הלך היהודי ומכר אותה ב-100,000 מיל והתעשר.

אם לא היה מקפיד לקבוע עיתים לתורה, היה מפסיד כל זאת. שכן, היה מזדרז למצוא קונה עבור המרגלית עוד קודם לכן, וכן, לא היה יוצא מביתו בשעה המאוחרת בה התקהלו האנשים

תלמידי ישיבת פורת יוסף עם חכם עזרא עטיה

שרבי קודש

תמכור אותה בפחות ממחיר זה. אם תרצה, מכיר אני את כל סוחרי ואספני המרגליות בעיר, ואוכל לבדוק אצלם אם ברצונם לקנותה. רק אמור נא לי איפה אתה נמצא, ואשוב אליך עם תשובה בעוד יום או יומיים".

"אשמח מאוד אם תעשה זאת בשבילי". השיבו הערבי. "אני נמצא במלון פלוני כבר שבוע ימים, ועל כן אמתין לך עד שתביא קונה שיקנה המרגלית ב-100,000 מיל". לקח הערבי את המרגלית, טמן אותה בחזרה בתוך התרבוש, במקום הסתר המיוחד לה, והם נפרדו לשלום.

חכמי המקובלים עם חכם עזרא עטיה

היות שהיהודי היה עסוק ראשו ורובו בתורה, ברגע ששוב שקע בתלמודו, נשכח מליבו עניין הערבי והמרגלית שבידו. בערב הוא שב אל ביתו, ובבוקר קם כדרכו והתנהל כסדרו.

והנה אחר קביעות לימודו, שקע בשאלה שהתעוררה לו בלימוד "חוק לישראל", וכל ראשו, לבו ומעיניו היו נתונים בלימוד התורה. כשהגיע הזמן לפתוח את החנות, היתה השעה עשר וחצי בערך. הוא לקח את מפתחות החנות והחל צועד לעברה. הדרך אל החנות עברה בסמוך למלון בו שהה הערבי, והנה הוא רואה התקהלות גדולה סביב בית המלון. "מה קרה? על שום מה המהומה?" שאל היהודי את אחד המתקהלים.

"במלון זה היה ערבי אחד מפלסטין, ששהה כאן שבוע שלם, אכל ושתה ולא שילם, ופתאום הוא מת". השיב האיש. "כעת, הורתה המשטרה למכור את בגדיו וחפציו לכל המרבה במחיר, וכך יפרעו את חובו לבית המלון".

והנה, שומע היהודי את אחד השוטרים מכריז, "מי רוצה לקנות בגד זה?" מי שהציע את הסכום הגבוה ביותר, קיבל את הפריט לידי. כך נמכרו הבגדים, הנעליים, המזוודה ויתר החפצים.

כשהציע השוטר למכירה את כובע התרבוש,

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

מדיני תשעת הימים

וכן מסופר על חכם בן ציון אבא שאול שהוא היה מוהל בברית שחלה בתשעה באב דחוי [שנדחה משבת ליום ראשון] ואמר לאבי הבן שיעשו סועדה על בשר ויין כיון שהיא סעודת מצווה וכך רצון הקב"ה שנשמח ביום זה, וכן הלכה

האם המשא ומתן שצריך למעט דווקא של שמחה כמו שנאמר בהמשך דברי השר"ע לעניין בניין של שמחה או כל משא ומתן והשמחה חוזר רק על בניין ?

כתבו הפוסקים שכל האורחים שבאו מחמת הברית רשאים לאכול בשר ולשתות יין, והגדר הוא שמי שהגיע לצורך הברית שבא מחמת בעל השמחה וכדו' וגם אם הברית היתה חלה ביום אחר היה בא מותר לו לאכול בשר ולשתות יין אבל מי שהגיע רק מחמת שהברית יצאה בתשעת הימים ובכדי לאכול בשר נאסר עליו לאכול בשר [כיון שהוא לא בא מחמת הברית] [ילקו"י ארבע תעניות עמ' רנט - רס]

בב"י (שם) הביא מחלוקת בין שתי בעלי התוס' לפי תוס' אחד זה דווקא של שמחה ולכן ממעטים בקניות לחתונה וכדו' אבל שאר קניות מותר ולפי התוס' השני כל משא ומתן צריך למעט בו

ואע"פ שדעת הב"י יותר נוטה לתוס' השני אבל כתב בב"י שלא נוהגים בעולם למעט במשא ומתן יותר משאר ימים לכן צ"ל שהם סברו כהתוס' הראשון שרק של שמחה יש למעט.

האם מותר לשמוע שירים בברית שחלה בתשעת הימים ?

נחלקו בכך הפוסקים דעת הפוסקים האשכנזים שאסור לשמוע כלי נגינה ואפילו על שירה בפה דעת הגריש"א שיש למעט בשירה ולא לשיר כהרגלם, אולם דעת הכה"ח והגרע"י שיש להקל לשמוע אפילו בכלי שיר שכיון שהיא סעודת מצווה,

לזכרון עולם בהיכל ה'

מעשר ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרב"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

הלואה בלי עדים

שאלה: מרדכי ויעקב נסעו להתיעץ ולהתברך אצל רבם, ומנהגם שכאשר נותנים לרב את הפתק עם הבקשה, הם מצרפים איתו גם איזה שהוא סכום וכדרך שאמרו בגמרא (כתובות קיא) כל המהנה תלמידי חכמים מנכסיו מעלה עליו הכתוב כאילו מדבק בשכינה, וכן אמרו (פסחים נג) כל המטיל מלאי לכיס של תלמידי חכמים זוכה ויושב בישיבה של מעלה וכו', ועוד כיו"ב. יעקב שלא היה עליו שטרות זמינים לקח בהלוואה ממרדכי חבירו ארבעים שקלים וכשהגיע תורו מסרם לרב. לאחר זמן עלה הספק בליבו של מרדכי אם עשה כראוי שהלווה ליעקב בלא עדים.

תשובה: אם כוונתו היתה שמוחל מעיקרא על הסכום שנתן לו, שפיר דמי להלוות בלא עדים ושטר, אך אם כוונתו שיחזיר לו ואם לא יחזיר אז ימחל לו הדבר שנוי במחלוקת. ואם בלא"ה אין בכוונתו למחול לו הרי מרדכי עבר על איסור.

הנימוק: השר"ע (סימן ע"א) פסק "אסור להלוות בלא עדים, ואפילו לתלמיד חכם, אלא אם כן הלווה על המשכון. והמלוה בשטר משוכנע יותר. וכל המלוה בלא עדים, עובר משום לפני עור לא תתן מכשול, וגורם קללה לעצמו [שיאמרו הבריות שבחינם תובע]. ובטעם האיסור חקרו האחרונים האם מפני שחוששים שמא ישכח הלווה, או שחוששים שמא אע"פ שיזכור את ההלוואה יבא לכפור בה (ע"י עלי משפט ח"א שו"ת סימן ט), ונפקא מינה במקרה שמלווה לו סכום קטן שהמלווה ימחל ללווה אם לא יחזיר לו שאם החשש הוא שמא יכפור במזיד, אז אע"פ שהמלווה מוחל מ"מ הלווה עובר על איסור דנתן לפניו מכשול, ואם החשש שמא ישכח, אם ימחול המלווה הרי הלווה לא עובר איסור ומותר. ובספר חיי המשפט (סימן ח) הביא דמטו משמיה דהגר"ש"א והגר"נ קרליץ דשכנים ואחים מותרים להלוות דבר מועט באופן שמוחלים מעיקרא אם זה לא יחזיר ע"ש. ונראה שכוונתם דוקא היכא שמוחלים 'מעיקרא' שאז בשעה שהוא נותן היו כבר כמתנה ולא כהלוואה [רק שהוא על דעת שאם יחזיר, יקבלו], אבל אם כוונתו שאם לא יחזיר אז ימחל לו, בכה"ג חזרנו למחלוקת אם מותר.

איגרת ל בני הנעורים

כל רודפיה השיגוה בין המצרים

המוני מעלה ומשרתיו שואלים: "איה מקום כבודו להעריצו"? כלומר אינם רואים ומכירים את ה' כביכול שהרי שואלים על מקום המצאו, ועל אף שהם מלאכים וקדושים מרגישים מרוחקים מגדלותו. אולם מאידך בתוך חשכת העולם השפל הזה נאמר "מלא כל הארץ כבודו" - קרוב ה' לכל קוראיו ואפשר להשיגו בכל מקום.

כשאדם מרגיש מרוחק ובדוחק גדול כל גאוותו בטלה כאותה בחינה של "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו", "קרוב ה' לנשברי לב" (תהילים לד, ט) שהקב"ה כביכול עוטף את תפילתם.

בשמות (כב, כו) כתוב "כל אלמנה ויתום לא תענון אם ענה תענה אותו, כי אם צעק צעק אלי אשמע צעקתו", אסור לענות לא רק יתום ואלמנה אלא כל אדם, אבל הצעקה של היתום והאלמנה לא דומה לצעקת כל אדם, צעקתם באה מתוך כאב, מתוך מצב של בדידות, נמצאים הם כביכול בדין ועונש, הקב"ה שומע את צעקתם, עוטף ומחבק אותם יותר מכל שאר בני אדם.

איתא ביומא (לח): "בא להיטמא פותחים לו, בא להיטהר מסייעין אותו - משל לאדם שהיה מוכר נפט ואפרסמון, בא אחד למדוד נפט, אומר לו המוכר מדוד אתה לעצמך. בא למדוד אפרסמון, אומר לו המוכר, המתן לי עד שאמדוד עמך כדי שנתבשר אני ואתה". ביאור - אדם שמרגיש רחוק מחמת חטאים רבים שעשה ועכשיו רוצה להיטהר ולעשות תשובה, אומר לו הקב"ה המתן לי אני בא יחד אתך, גם אני כביכול רוצה להיות קרוב אליך ולהתבסס. והיא הסיבה שביכולת הבעלי תשובה להגיע עד כסא הכבוד, ועיין יומא (פ). כדאמר הנביא "שובה ישראל עד ה' אלוך כי כשלת בעוונך" (הושע יד), מפני שמרגישים מרוחקים מחמת הכישלון בעוון, הקב"ה כנגדם קרוב להם ביותר.

בזמן אבלות ל"ע רואים שרובם של אבליים מתחזקים ביראת שמים ואף רבים חזרו בתשובה ומלבד הכרת האמת בזמן זה שהרי החי נותן את לבו שרואה שסוף כל אדם למות. אלא שיש נקודה נוספת והיא רעיון דידן שבזמן זה שורה דין על המשפחה דווקא אז הקב"ה קרוב יותר וממילא אפשר להשיגו ולחזור בתשובה ביתר קלות.

כל רודפיה הישגוה בין המצרים - זמן המסוגל להתקרבות, ואע"פ שימי דין הם, מאידך מוריד ה' את שכינתו ושוכן יחד עימהם בתוך צרתם ובגלותם, זוהי הנהגתו של היושב במרומים, ולכן זהו הזמן המתאים גם לרדוף אחר ה', ולא בכדי המדרש אומר שבשעה שנחרב בית המקדש נולד המשיח, המשיח נולד דוקא בט' באב, בזמן הדין והעונש הגדול - בזמן זה ההתקרבות של ה' אלינו היא ההדוקה ביותר - עת רצון להשיגו.

ויסוד זה ניכר בטבעו של האדם עצמו כשנמצא בשעת צרה או מחלה מרגיש בפנימיותו קרוב יותר לה', בקל מוצא את עצמו מדבר עם הקב"ה ומתפלל אליו מתוך מעמקי ליבו. והוא שאמרנו שתגובה זו היא תוצאה של התקרבות ה' אליו בשעה של צרה ועונש. ודו"ק

"ובני קורח לא מתו", (במדבר כו, יא) ופירש רש"י ואיתא בסנהדרין (ק'). "הם היו בעצה תחילה ובשעת המחלוקת הרהרו תשובה בלבם, לפיכך נתבצר להם מקום גבוה בגהינם וישבו שם".

מחלוקת קורח ועדתו - המחלוקת שאינה לשם שמים, שיוצאים בעזות מצח כלפי משה רבינו עד שהאדמה פוערת את פיה וכולעתן חיים וכולאשר להם ללא רחם. ודוקא בשעה זו של "כעס" כביכול הרהור קל מבניו של קורח מצילה אותם מליפול עמוק שאולה, ללא סיגופים ותעניות ועניינים אלא על ידי הרהור תשובה בלבד נתבצר להם מקום גבוה בגהינם, דווקא בשעת הדין והעונש, דווקא אז ימינו פתוחה לקבל שבים, הקב"ה כביכול מחבק אותם.

וכפי שכתוב שהכרובים בזמן החורבן היו פניהם איש אל אחיו ביחד ולא היו רחוקים, ואחוריהם אחד אל אחד לפי שירדה מידת הרחמים.

בליקוטי מוהר"ן (ח"א ו') ביאר על הפסוק "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול שאול הנך" (תהלים קל"ט) כשאדם מרגיש מרוםם ללא בעיות ללא דינים הכל מסודר ומושלם אצלו, בבחינה של "אם אסק שמים" כלומר שהאדם מרגיש קרוב לה' אזי (המשך הפסוק) "שם אתה" הקב"ה בבחינת 'שם', הכוונה רחוק ממנו. אבל "אם אציעה שאול" - כשאדם מרגיש מרוחק ומבוזה, חי בדינים ובסבל, כשנמצא בשאול, אזי "הנך" - כלומר הקב"ה ממש קרוב אליו, ממש לידו, ועוזרו. וכדמצינו שאמרה חנה בתפילתה "כי נפלתי קמתי, כי אשב בחושך ה' אור לי", הקב"ה כל עצמותו כביכול יחד עם האדם בשעת הדין העונש והקושי, כשהאדם נמצא בחושך ה' הוא האור שלו, הקרוב לו ביותר.

בקדושת "כתר" מבואר שהמלאכים הקדושים

לאחר החורבן כשגלו לבבל על ידי נבוזראדן רב הטבחים, ירמיהו היה הולך עימם וגולה מעצמו (שציוה נבוכדנאצר המלך לא להרע לירמיהו ולעשות כל רצונו), אך כשהגיעו לגבול ארץ ישראל אמר לו הקב"ה: ירמיהו, אם אתה יושב פה בארץ יהודה אני אלק עימם לבבל ואם אתה הולך אז אני נשאר פה בארץ. אמר ירמיהו לפניו: ריבונו של עולם אם אני אלק עימם מה אני יכול להועיל להם? ילך מלכם ובוראם שהוא יכול להועיל להם הרבה מאוד, ולא עוד אלא אם אני הולך עימם אין מנחם לגלות הנשארת בארץ מדלת העם (עיין פתיחתא איכה לד).

בשעה שישראל נענשים ומצטערים הקשר בינם לקב"ה מתהדק מעבותות של ברזל, יש יותר אהבה ורחמים והקב"ה ממש עימם, ולכן אפשר להשיגו בקלות יתר. והם ימי בין המצרים ימי הדין שבהם זרועותיו של הקב"ה כביכול פתוחות, ימים המסוגלים להתקרבות ולקשר לקב"ה.

איתא בפרקי דר"א (הובא ברמב"ן בראשית יט, כג) בשעה שהפך הקב"ה את סדום ועמורה אמרו המלאכים ללוט, אל תביט אחריו ואל תעמוד בכל הכיכר, אמרו להם אל תביטו לאחרים מפני ששכינתו של הקב"ה ירדה להמסיר על סדום דכתיב וה' (מידת הרחמים) המסיר על סדום ועמורה גפרית ואש" (בראשית יט, כד), עירית אשתו של לוט הביטה לאחריה, וראתה אחורי השכינה ונעשתה נציב מלח" - מתבאר מדברי המדרש שבאותה שעה שהקב"ה מעניש קשות אפילו אנשים רעים וחטאים כסדום ועמורה, באותה שעה יש התגלות השכינה בתוכם ויורד הקב"ה עצמו בכל הודו והדרו כבשעת מעמד הר סיני. וכעין שנאמר בקריעת ים סוף "מעשי ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה" - שאין הקב"ה כביכול רוצה לשמוח ולשמוע שירה בזמן זה, שדווקא בשעה זו של צרה ועונש נמצאת התגלות שכינה באהבה רבה ובהתקרבות גדולה יותר.

לאחר סילוקם של אדם וחווה מגן עדן כתיב "ויעש ה' לאדם ולאשתו כותנות עור וילבישם" (בראשית ג', כא) על זה איתא בחז"ל, תורה תחילתה גמילות חסדים (סוטה יד). הקב"ה בעצמו, לא ע"י שרף או שליח מלביש את "החותאים" הללו - דוקא אז הקב"ה קרוב, כשאדם מצר ומרגיש רחוק ומבוזה, הקב"ה קרוב אליו מאוד ובא לעזרתו.

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנחות

אורה בת מרים

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת דברים

על נהרות בבל - חפשו בין הכינורות התלויים, אבק הדרך והגעגוע לציון
את פריטי פרשת דברים המסתתרים בתמונה!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. ספר דברים - נאום משה לישראל.
2. הר חורב - מקום קבלת התורה.
3. אוהלים - מחנה ישראל.
4. מאזניים - משפט צדק.
5. מפת מסעות - מסעות בני ישראל.
6. דרך מדברית - מסעות בני ישראל.
7. אבן דרך - תחנות המסע.
8. חרב - מלחמת המעפילים.
9. נחל זרד - מעבר בני ישראל.
10. באר מים - קניית מים בדרך.
11. כיכר לחם - קניית אוכל בדרך.
12. שער עיר מבוצר - ערי עבר הירדן.
13. מגדל שמירה - עיר מבוצרת.
14. ערש ברזל - מיטת עוג מלך הבשן.
15. מפת עבר הירדן - הארץ שנכבשה.

האם תצליחו לגלות את כולם?

בהצלחה!

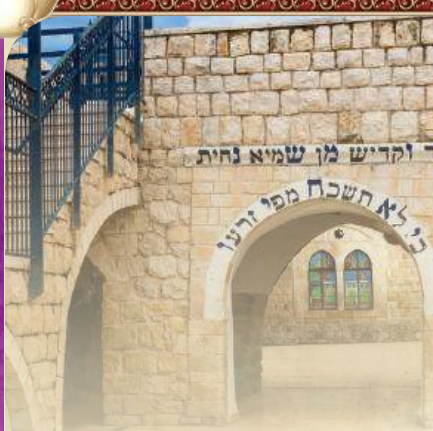
מצא את ההבדלים

סיחון מלך חשבון סירב להעביר את ישראל

מצאו את 15 ההבדלים המסתתרים בשער העיר, בחיילי חשבון, ובמחנה ישראל שמולו!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והינסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרבה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

רברים - חזון

יכולים לשניות את דרכי הטבע ווגם טענה זו יש דברים בגו. ויש שרצו לומר מחמת השקיעות שלנו בגשמיים שרגלים לשפע ומותרות בבחינת וישמן ישורון ויבעט ומחמת כל הטוב הכללי של חיי רווח ופנאי לכן כבר אין רגילות להצטער וממילא גם לא מצטערים גם על דברים החשובים ביותר כי חיים כאן ועכשיו ולא מעניין את האנשים כל העובר והעתיד וכו' לעומת זה מה שצריכים אנחנו להחזיר ולהפנים בליבנו שאנחנו טועים מאוד מאוד ולהסתכל דוקא על אחרים שזכו לבכות בכל תפילה ותפילה שמתפללים אל ה"ת". ידוע שהגה"צ רבי דן סגל שליט"א בוכה בכל תפילה שמתפלל וכל מי שמתפלל עימו מרגיש את יראת ה' אשר על פניו גם מרן רה"י חכם שלום הכהן וצוק"ל אמר פעם שתפילה בלא להוריד אפילו דמעה אחת - 'האמת היא שזה לא תפילה' ודבר נכון מאוד הוא שנושא כאוב זה יש לעוררו ולדון עליו עם חברים מידי שבוע, ועל ידי זה יבנו ודאי לעצה מה' כיצד לשפר מחלה גרועה זו שיש בדורינו שמפסיקה בנינו לבין אבינו שבשמים

וידוע שבימים קדושים אלו כח התפילה הוא רב מאוד, וכפי שדרשו דורשי רשומות כל רודפיה השיגוה בין המצרים דהיינו כל רודפי י"ה השיגו ו"ה השיגו את השכינה בזמן בין המצרים. והיינו שכל שיש יותר חושך בעולם ניתן להשיג את אור ה' יותר ויותר דהיינו דנהי שהם ימים של דין אולם כשר יש ימים של מידת הדין הפנימיות שלהם היא מידת חסד ממקום יותר גבוה וכידוע

וזאת מלבד הסברה הפשוטה שכאשר מרוממים את השכינה בזמן הקושי אזי התגמול יותר גבוה אפילו אם נותן למלכה שגלת מעט לחם ממה שאין לו אח"כ מגיע לו הרבה יותר, ואינו דומה למי שיתן מליון דולר למלכה בזמן מלכותה אשר לא חסר לה דבר.

ועל מה שאמרו חז"ל הוי זנב לאריות ואל תיהיה ראש לשועלים איתא שהמלכות היא זנב כאשר עומדת בתוך האצילות ואילו כאשר יורדת לבי"ע היא ראש לשועלים בסוד בבוקר היא באה ובערב היא שבה זו המלכות שיוורדת ועולה. ואיתא בזוה"ק שבחורבן בית ראשון השכינה נסתלקה למעלה, ואילו בחורבן בית שני השכינה ירדה למטה. והסיבה לכך היא משום שכאשר יורדת למטה הי"ת יהיה לבסוף מוכרח לגאול את שכינתו וממילא כיון שהיא שוכנת במקום הטינופת של הבנים שירדו ממילא ה' יגאל גם את בניו וזה מה שאמרו רבותינו על רבי עקיבא ראה שועל ראש לשועלים ועל כן הקודשים היינו שהשכינה ראש לשועלים ועל כן צחק לפי שמי שיגאל את שכינתו יגאל את בניו

לא יכל למרחש בשפוטותיה האי צלואת שלימתא דהיא בלבא ולעולם לא הדרא ריקניא, אמר רבי יהודה גדולה צעקה שקורע גזר דינו של אדם מכל ימיו, רבי יצחק אמר גדולה צעקה שמושל על מדת הדין של מעלה, רבי יוסי אמר גדולה צעקה שמושל בעוה"ז ובעוה"ב, בשביל צעקה נוחל האדם העוה"ז והעוה"ב דכתיב (תהלים קו) ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יצילים:

ובתנא דבי אליהו (אליהו רבה (איש שלום) פרשה יח) איתא לא גלגל הקדוש ברוך הוא והביא מלכות רומי לעולם אלא בשכרו של עשו, שהיה בוכה ומתאנח בשביל שבירך יצחק את יעקב, לא גלגל הקדוש ברוך הוא והביא מלכות מדי לעולם אלא בשכרו של כורש, שהיה בוכה ומתאנח בשעה שהחריבו גוים את בית המקדש (וידוע שלכן נתגלגל הזכות ע"י כורש לאשר ולבנות את ביהמ"ק) ע"כ. וידוע מה שכתבו המפרשים שלפי החשבון של הזמנים היה כורש כבן שבע שנים כאשר בכה על חורבן הבית וזכה בשביל בכי שיפול הזכות בידו לבנותו וכו' ויש ללמוד מכך שאם היינו בוכים על הגאולה כמו שבוכים על הפסד של סכום כסף גדול או הפסדים גדולים אחרים כמה היינו זוכים לתוספת קדושה ולהחשת הגאולה וכדברי ירמיהו לעם ישראל.

ובאמת שעל כולנו להתבונן ולחקור מדוע בימינו אין את הדבקות והכיסופין ואת הדמעות בזמן התפילה ובחינת נפשי חולת אהבתך כמו שהיה לאבותינו ורבותינו שבדורות שלפנינו ויש שרצו לומר שהסיבה לכך היא מחמת שעסוקים בחכמה ובעיון לא ניתן להיות גם חסיד שמתפלל בדבקות או חולה אהבה על הי"ת וגם להיות עסוק בחכמות, וטענה זו ודאי שהיא טענית הבל אחר שהרמב"ם מביא בהלכות תשובה שחובה להתעלות באהבת ה' שיחשוב על אהבתו בשוכו ובקומו וגם בעניין עבודת התפילה הרי מצינו בכל התנאים האמוראים שברור שהייתה דבוקתם ועבודת תפילתם לאין ערוך וכמו שמצינו שרבי עקיבא היו רואים אותו בזווית זו לאחר התפילה מרוב כריעות והשתחויות ואנחנו לצערנו מחוסרים התעוררות של רשפי אהבת ה' בליבנו.

יש שרצו לומר שאנחנו בני התורה לא מתפללים בדמעות ובעזקה מספקת, מחמת עניין הכבוד שמתביישים בחברה לעשות כן אחר שהדבר כביכול מראה על צידקות גדולה ויש בזה יוהרא ושינוי מן המקובל הפשוט בחברת ציבור היראים ואף שיש דברים בגו מכל מקום הרי יש גם בני תורה רבים שמקובל אצליהם להתפלל בדבקות ובכביה וקשה לומר שזה סיבה לעניין. יש שרצו לומר שהדבר נובע מחוסר אמונה בהי"ת שבכח תפילתנו אנחנו

בשעה שנבוכדנצר הגלה את עם ישראל הורה לנובזדנצר שלא יעשה דבר לירמיה הנביא שהיה הולך עימם ונותן על עצמו גם את השלשלאות של כלל ישראל שנשבו בשביית בבל ובעוה"ז שעה התגלה ה' לירמיה ואמר לו אם אתה יורד עם הגולים השכינה תשאר בארץ ואם אתה תשאר בארץ אזי השכינה תלך עם הגולים לבבל וכאשר בא ירמיה לחזור לארץ ישראל צעקו עם ישראל על מי אתה עוזב אותנו אמר להם ירמיה חייכם אם הייתם צועקים צעקה אחת כזו בלב שבזר לפני החורבן לא היה נחרב הבית ולא הייתם גולים דהיינו שרק לאחר שראו שכל דברי ירמיהו אמת וכו' הבינו גדלותו וזעקו בצד העומק הפנימי שבלב והיו בוכים על פרידתו

רואים מכאן את מעלת הוצקה להי"ת בתוך שפלות הדעת וזעקת אמת של רצון לשוב אל ה' וכל אחד צריך לדעת שחזן מלחזור בתשובה אין לו כל חפץ כלל לפי שאם הית רואה שיש לו עניין של רצון נוסף כל רצון נוסף מראה על חוסר שיפלותו לפני המלך ומראה על רצון לענייני העולם הזה וחוסר שיפלות והערכה להי"ת ולתורתו. ומראה על חוסר ידיעת שיפלות העולם הזה והחשבתו כאין לעומת קרבת ה'.

וכל הבכיה על חורבן הבית צריכה להיות בצער עמוק ובהבנה משכלת בידעת הפסד הרוחני הגדול שהפסידו עם ישראל עם חורבנו מלבד שהיה גם הפסד גשמי וכו' אלא שמלבד ההתבוננות בביהמ"ק יש להוסיף לבכות על הכח שניתן ליצר הרע להחטיא את ישראל ועל כן על האדם להוסיף בכיה על מחדליו בעבודת ה' והקושי שלא מצליח למצוא את הדרך הנכונה של אהבת ה' שבתורה, ועל צער השכינה שנעשה על ידי עוונותיו ועוונות שאר ישראל קדושים, ולא רק על רצונו וחשקו לעבוד את ה' אלא יבכה על צערם של רבים מישראל אשר מחפסים את הדרך ומחפסים לשוב אל ה' ועל הנסיונות הקשים של בחורי ישראל על ידי כח הרע שהתחזק ע"י חורבן הבית וחסרון קדושתו בעולם

ובמעלת ההתעצמות בבכיה אל ה' יעויין מה דאיתא בזוה"ק שמות יב: א"ר יהודה לזמנא דאתי מה כתיב (שם) בבכי יבואו ובתחנונים וגו', מהו בבכי יבואו בזכות כבי דאם הילד שהיה רחל, יבואו ויתכנסו מן גלותא ואמר רבי יצחק פורקנא דיישראל לא תליא אלא בבכי כד ישתלמו ויכלו כבי דמעות דבכה עשו קמי אבוי דכתיב (בראשית כז) וישא עשו קולו ויבך, (אמר רבי יוסי אותו כבי דבכה עשו) ואינון דמעין אחיתו ליישראל בגלותיה, כיון דיכלון אינון דמעין בבכיה דיישראל יפקון מגלותיה דהא הוא דכתיב (ירמיה ל"א) בבכי יבואו ובתחנונים אויבילם:

ובזוה"ק שם דף כ. ת"ר האי מאן דצלי ובכי וצעיק עד

בס"ד

ארוחת הצהריים לאברכים וזכות הלימוד היום -

לזכותך.

ניתן לתרום ארוחת צהריים

- ♦ ביום אזכרה
- ♦ לרפואה שלמה
- ♦ להצלחה ולישועה

לפרטים ולקביעת זכות:

 03-552-0004